

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 13, 2014

Nummer 13, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:4483](#) 27-05-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:2658](#) 03-04-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:949](#) 25-03-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:4206](#) 26-11-2013

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:4507](#) 28-05-2014

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:6293](#) 13-05-2014

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:5511](#) 02-05-2014

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:5469](#) 01-05-2014

RECHTSPRAAK

Artikel 1:88 lid 5 BW van toepassing op borgstelling vanwege kredietovereenkomst.

Gedaagde was enig bestuurder en aandeelhouder van een holding. Ten behoeve van deze holding werd met ABN AMRO Bank NV (hierna: ABN AMRO) een kredietovereenkomst gesloten. Gedaagde is tevens hoofdelijk aansprakelijk voor de nakoming van de verplichtingen uit deze kredietovereenkomst door de holding. Begin 2013 werd deze holding failliet verklaard. De rechtsopvolger van ABN AMRO – DBN – eist het volledige verstrekte krediet, te vermeerderen met de contractuele rente en spreekt gedaagde daartoe in persoon aan. De echtgenote van gedaagde doet een beroep op de vernietigbaarheid van de overeengekomen borgstelling, aangezien zij daarvoor nimmer toestemming heeft gegeven (artikel 1:88 lid 1 sub c BW jo. artikel 1:89 BW).

DBN voert verweer en beroept zich op de uitzonderingsbepaling die is neergelegd in artikel 1:88 lid 5 BW. In het onderhavige geschil spitst de discussie zich toe op de vraag of het aangaan van een bankkrediet is geschied ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf van gedaagde. In dat kader stelt de rechtbank voorop dat het aangaan van een bankkrediet in beginsel als een normale bedrijfshandeling kan worden aangemerkt. Bijzondere omstandigheden kunnen dat echter anders maken. Of het aangaan van de kredietovereenkomst behoorde tot de normale bedrijfsuitoefening van de holding van gedaagde, hangt af van de omstandigheden van het geval, waarbij ook de omstandigheden waaronder de borgstelling tot stand is gekomen van belang kunnen zijn (vgl. HR 14 april 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA5526 en HR 8 juli 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT2632). Volgens gedaagde had het verstrekte krediet te gelden als een bijzonder verhoogd risico, omdat het bedrijf van gedaagde ten tijde van het aangaan van de lening al in financieel zwaar weer verkeerde. Een onderbouwing van dit standpunt blijft echter volledig achterwege. Omdat niet is gebleken dat het krediet zou zijn verstrekt vanwege de financiële nood van de onderneming, waardoor de verstrekking van dat krediet zou hebben te gelden als een verstrekking met een bijzonder verhoogd risico, is de rechtbank van oordeel dat een bijzondere omstandigheid zich thans niet voordoet. Het aangaan van het bankkrediet moet daarom als een normale bedrijfshandeling worden aangemerkt. Het beroep van DBN op de uitzonderingsbepaling van artikel 1:88 lid 5

BW slaagt derhalve en de rechtbank wijst de vordering van DBN toe.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:4507

Zaaknummer: C/10/439865 / HA ZA 13-1286

Wetsartikelen: 1:88 lid 5 BW

RECHTSPRAAK

Benoeming bijzondere curator voor 12-minner met het oog op hoger beroep tegen uithuisplaatsing in gesloten jeugdzorg.

De minderjarige verblijft op basis van een recent verleende machtiging uithuisplaatsing in een accommodatie voor gesloten jeugdzorg. De minderjarige wil graag in hoger beroep komen tegen deze beslissing, maar is daartoe – gelet op zijn leeftijd – niet bevoegd. De vader is als enige belast met het gezag over de minderjarige en weigert hoger beroep in te stellen tegen de verleende machtiging uithuisplaatsing. Volgens de minderjarige is daarom sprake van een belangentegenstelling. Het vorenstaande heeft ertoe geleid dat de minderjarige de rechtbank thans verzoekt een bijzondere curator te benoemen.

De kinderrechter overweegt dat een minderjarige in beginsel processueel onbekwaam is en derhalve niet bevoegd is om zelfstandig als procespartij op te treden. Zaken die betrekking hebben op een plaatsing in gesloten jeugdzorg vormen daarop een uitzondering. Artikel 29a lid 2 Wvz bepaalt namelijk dat een minderjarige die de leeftijd van twaalf jaren heeft bereikt, dan wel jonger is dan twaalf jaren, maar in staat is tot een redelijke waardering van zijn belangen, processueel bekwaam is. De minderjarige is evenwel tien jaar oud, beneden gemiddeld intelligent en bekend met verschillende psychische stoornissen. Uit het vorenstaande leidt de kinderrechter af dat niet gebleken is dat de minderjarige in staat is tot een redelijke waardering van zijn belangen. De minderjarige dient derhalve in rechte vertegenwoordigd te worden door degene onder wiens gezag hij staat, zijnde de vader (artikel 1:245 lid 4 BW). Echter, aangezien de vader geen hoger beroep instelt tegen de verleende machtiging uithuisplaatsing voor gesloten jeugdzorg, bestaat voor de minderjarige louter nog de mogelijkheid tot benoeming van een bijzondere curator, die dan voor de minderjarige in hoger beroep gaat. Op grond van artikel 1:250 BW kan de kinderrechter een bijzondere curator benoemen om de belangen van de minderjarige te behartigen in alle conflicten van substantiële aard tussen de met het gezag belaste ouder en de minderjarige. Evident is dat de belangen van de minderjarige in strijd zijn met de belangen van de met het gezag belaste ouder. Dat deze strijdigheid ziet op een conflict van substantiële aard, staat naar het oordeel van de kinderrechter eveneens vast. De minderjarige is immers in een accommodatie voor gesloten jeugdzorg geplaatst, waardoor sprake is van een maatregel tot

vrijheidsbeneming. Op grond van artikel 5 lid 4 EVRM en artikel 37 IVRK heeft de minderjarige het recht om de rechtmatigheid van zijn vrijheidsbeneming aan de rechter voor te leggen, dan wel om tegen een dergelijke beslissing hoger beroep in te stellen. Gezien het vorenstaande acht de kinderrechter benoeming van een bijzondere curator in het belang van de minderjarige noodzakelijk.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:6293

Zaaknummer: C-09-465520

Wetsartikelen: 29a lid 2 Wjz, 1:245 lid 4 BW, 1:250 BW, 5 lid 4 EVRM en 37 IVRK

RECHTSPRAAK

Geen rechtsmacht ten aanzien van naar Pakistan ‘ontvoerd’ kind. Niet voldaan aan klemcriterium.

Uit het door echtscheiding ontbonden huwelijk van de vader en de moeder zijn twee minderjarige kinderen geboren, waarvan één minderjarige sinds 2009 in Pakistan verblijft. De moeder stelt dat de overbrenging van de minderjarige naar Pakistan ongeoorloofd was, omdat de moeder nooit met de overbrenging heeft ingestemd. Nu een van de minderjarigen in Pakistan verblijft, dient de rechtbank te onderzoeken of de Nederlandse rechter wel rechtsmacht toekomt ten aanzien van de verzoeken van de moeder. De rechtbank overweegt dat in het geval van een ongeoorloofde overbrenging, de autoriteiten van de verdragsluitende Staat waar het kind onmiddellijk voorafgaand aan de overbrenging zijn gewone verblijfplaats had, bevoegd blijven om ten aanzien van de minderjarige beslissingen te nemen, totdat het kind een gewone verblijfplaats heeft verworven in een andere Staat en enige persoon, instelling of ander lichaam dat gezagsrechten heeft, in de overbrenging heeft berust (artikel 7 van het Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996). Nu de minderjarige reeds sinds 2009 in Pakistan verblijft en daar zijn sociale en familiale leven heeft opgebouwd, is de rechtbank van oordeel dat de gewone verblijfplaats van de minderjarige in Pakistan ligt. Daarnaast heeft de moeder kennelijk in de overbrenging van de minderjarige naar Pakistan berust, aangezien zij in het kader van de echtscheidingsprocedure zelfs heeft verzocht het hoofdverblijf van de minderjarige in Pakistan vast te stellen. De rechtbank oordeelt voorts dat niet gesteld kan worden dat de onderhavige zaak zodanig met de rechtssfeer van Nederland verbonden is, dat rechtsmacht toch kan worden aangenomen op grond van artikel 5 Rv. De rechtbank verklaart zich ten aanzien van deze minderjarige daarom onbevoegd om van het verzoek van de moeder kennis te nemen.

De andere minderjarige verblijft wel in Nederland. Ten aanzien van deze minderjarige neemt de rechtbank derhalve wel rechtsmacht aan. De moeder verzoekt haar alleen te belasten met het ouderlijk gezag over deze minderjarige. De rechtbank overweegt dat ook na een echtscheiding, de uitoefening van gezamenlijk gezag uitgangspunt is. Daarvan kan worden afgeweken indien gezamenlijk gezag een onaanvaardbaar risico met zich brengt dat het kind klem of verloren zal raken tussen de ouders en niet te verwachten valt dat daarin binnen een

afzienbare tijd voldoende verbetering komt. Beëindiging van gezamenlijk gezag is eveneens mogelijk indien dit anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is.

Naar het oordeel van de rechtbank is niet komen vast te staan dat voldaan is aan het hierboven genoemde klem- of verloren criterium, of dat wijziging van het gezag anderszins in het belang van de minderjarige noodzakelijk is. Volgens de Raad voor de Kinderbescherming is de situatie van de minderjarige en de moeder zorgelijk vanwege het risico op eengerelateerd geweld, echter nagelaten is om de vader bij dit raadsonderzoek te betrekken. Evenmin is volgens de rechtbank duidelijk op basis waarvan het 'politieteam eengerelateerd geweld' concludeert dat gevaar bestaat voor ontvoering van de minderjarige naar Pakistan. Volgens de rechtbank heeft de moeder haar stellingen voor het overige niet met concrete en controleerbare feiten onderbouwd. Het gebrek aan communicatie tussen de ouders is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om het verzoek van de moeder, strekkende tot het eenhoofdig gezag toe te wijzen. Het verzoek van de moeder wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:5511

Zaaknummer: C-09-459043 - FA RK 14-620

Wetsartikelen: 7 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 en 5 Rv

RECHTSPRAAK

Verlies Nederlandse nationaliteit bij vrijwillige verkrijging Surinaamse nationaliteit?

Verzoeker is in 1952 in Suriname geboren met de Nederlandse nationaliteit, aangezien Suriname destijds nog onderdeel uitmaakte van het Koninkrijk der Nederlanden. In 1975 werd Suriname een soevereine Staat en trad de tussen Nederland en Suriname gesloten Toescheidingsovereenkomst inzake nationaliteiten (TOS) in werking. Op basis van de TOS behield verzoeker de Nederlandse nationaliteit. In 1983 opteerde verzoeker in Paramaribo voor de Surinaamse nationaliteit (artikel 5 lid 1 TOS), waardoor hij de Nederlandse nationaliteit verloor (artikel 2 lid 1 TOS). Vervolgens herkreeg verzoeker in 1987 door naturalisatie de Nederlandse nationaliteit, hetgeen weer leidde tot verlies van de Surinaamse nationaliteit (artikel 11 lid 2 TOS). In 2007 vroeg verzoeker wederom de Surinaamse nationaliteit aan en die werd hem verleend in 2011. Verzoeker, die inmiddels sinds 2011 onafgebroken in Nederland verblijft, verzoekt de rechtbank thans om vast te stellen dat hij in 2011 de Nederlandse nationaliteit heeft behouden.

Volgens de rechtbank staat vast dat verzoeker de Surinaamse nationaliteit heeft verkregen. Derhalve moet op grond van artikel 15 van de Rijkswet op het Nederlanderschap (RWN) worden onderzocht of verzoeker door de verkrijging van de Surinaamse nationaliteit, tevens zijn Nederlandse nationaliteit heeft verloren. Omdat verzoeker zelf de Surinaamse nationaliteit heeft aangevraagd, is volgens de rechtbank in ieder geval sprake van een vrijwillige verkrijging van een andere nationaliteit, zoals bedoeld in artikel 15 lid 1 aanhef en onder a RWN. De rechtbank onderzoekt vervolgens of verzoeker de Nederlandse nationaliteit wellicht op grond van artikel 15 lid 2 onder a en/of onder b RWN heeft behouden. Een bijzondere omstandigheid is dat Suriname ten tijde van de geboorte van verzoeker nog onderdeel uitmaakte van het Koninkrijk der Nederlanden. Pas in 1975 werd Suriname een soevereine Staat. De vraag die ter beantwoording voorligt luidt dan ook, of deze omstandigheid maakt dat niet gezegd kan worden dat verzoeker is geboren in het 'land van die andere nationaliteit', zoals bedoeld in artikel 15 lid 2 onder a en/of onder b RWN? De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. De ratio van laatstgenoemde bepaling is namelijk dat een persoon een meervoudige nationaliteit mag hebben indien sprake is van een

nauwe band met die andere Staat. Naar het oordeel van de rechtbank kan verzoeker zich dan ook met succes beroepen op de uitzonderingsclausule van artikel 15 lid 2 aanhef, onder a en b RWN.

De rechtbank verwerpt het door de IND gedane beroep op de *Draft articles of nationality of natural persons in relation to the succession of states* van de International Law Commission (hierna: Draft articles). Niet gebleken is dat de Draft articles bindend zijn en daarnaast zien deze Draft articles volgens de rechtbank hoofdzakelijk op de situatie *ten tijde van de* statenopvolging. Het vorenstaande brengt, aldus de rechtbank, met zich dat de Nederlandse nationaliteit van verzoeker niet verloren is gegaan als gevolg van de in 2011 verkregen Surinaamse nationaliteit.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:5469

Zaaknummer:

Wetsartikelen: 15 RWN

RECHTSPRAAK

De driejaarstermijn voor ontkenning vaderschap levert in casu een ongerechtvaardigde inmenging op in het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De man is geboren uit de vrouw en is 1994 door X erkend. Hij heeft toen de geslachtsnaam X gekregen. X is in 1995 met de moeder gehuwd. Het huwelijk is in 2000 door echtscheiding ontbonden. Er is sindsdien geen enkel contact tussen de man en X. Y, zijnde de biologische vader, heeft tijdens zijn huwelijk met Z een affectieve relatie gehad met de moeder, ook in de periode van de verwekking en de geboorte van de man. De man heeft de rechtbank bij verzoekschrift van 10 januari 2012 verzocht de ontkenning van het door huwelijk ontstane vaderschap gegrond te verklaren en/of de erkenning te vernietigen alsmede verzocht het vaderschap van Y gerechtelijk vast te stellen en zijn geslachtsnaam van X te wijzigen in Y. De rechtbank heeft de man in de bestreden beschikking niet-ontvankelijk verklaard omdat de termijn voor ontkenning van het vaderschap, uiterlijk drie jaar na het meerderjarig worden, is verstreken. De rechtbank heeft overwogen dat vasthouden aan de termijn in dit geval geen ongerechtvaardigde inmenging oplevert in de zin van artikel 8 EVRM. Het hof overweegt dat het verzoek van de man niet is gedaan binnen de door de wet gestelde termijn. De man heeft verklaard dat hij, zolang hij zich kan herinneren, op de hoogte is van het feit dat Y en niet X zijn biologische vader is. Dit betekent dat de man uiterlijk op 28 januari 2009, drie jaar na het bereiken van de meerderjarigheid, het verzoek had moeten doen. Het hof ziet zich thans voor de vraag gesteld of in het onderhavige geval de gestelde termijn van artikel 1:205 lid 4 BW een ontoelaatbare inmenging op het 'family life' in de zin van artikel 8 EVRM oplevert. Het hof oordeelt dat hiervan in casu sprake is. Het respect voor het familie- en gezinsleven eist in de onderhavige zaak dat het belang van de biologische en maatschappelijke werkelijkheid prevaleert boven het belang van de strikte hantering van de wettelijke termijn en de daarmee voorgestane rechtszekerheid. Het hof verklaart de man dan ook ontvankelijk in zijn verzoek. Het hof heeft bij dit oordeel in overweging genomen dat geen van de belanghebbenden X en Y bezwaar heeft gemaakt tegen de verzoeken van de man. Zowel X, Y alsmede de moeder stemmen in met de verzoeken van de man en geen van hen wenst dat de vaderschapspresumptie van X gehandhaafd blijft. Het hof acht de verklaring van de man dat hij jaren terug bij de gemeente informatie heeft ingewonnen over de mogelijkheden de

juridische situatie in overeenstemming te brengen met de werkelijke biologische situatie aannemelijk. Hij is daarbij niet gewezen op juridische mogelijkheden tot ontkenning van het vaderschap en de termijnen die daaraan zijn verbonden. Het hof heeft voorts laten meewegen dat er traumatische gebeurtenissen waaronder geestelijke en lichamelijke mishandelingen tijdens het huwelijk tussen de moeder en X hebben plaatsgehad en dat voor de man eerst recent de tijd is aangebroken om zijn verleden aan te pakken. De man heeft zich onder behandeling van een psycholoog gesteld. De psycholoog heeft verklaard dat zij achter het verzoek staat gezien het zwaar psychisch lijden van de man en dat het behouden van de huidige geslachtsnaam voor de man psychisch zeer onwenselijk is. Het hof overweegt voorts dat er geen aanwijzingen zijn dat de rechtszekerheid en de belangen van andere betrokkenen dan de rechtstreeks belanghebbenden zullen worden geschaad wanneer niet wordt vastgehouden aan de wettelijke termijn. De man heeft aangegeven dat hij het wegvallen van eventuele vermogensrechtelijke gevolgen accepteert. Y heeft aangegeven dat hij en zijn kinderen, geboren uit het huwelijk met Z, de vermogensrechtelijke gevolgen van de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap accepteren. Het hof komt tot de conclusie dat de man belang heeft bij het vestigen van een familierechtelijke band tussen hem en Y en dat er geen zwaarwichtige redenen in de weg staan van de vernietiging van de erkenning en het verbreken van de familierechtelijke band tussen de man en X.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:4483

Zaaknummer: 200.134.321-01

Wetsartikelen: 1:205 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Vorderen van financiële steun levert een zo kwetsende bejegening van de vrouw op, dat van haar niet kan worden gevegd dat zij een bijdrage levert in het levensonderhoud van de man.

Het huwelijk van partijen is op 21 augustus 2012 ontbonden. Uit dit huwelijk zijn vier kinderen geboren. De kinderen verblijven bij de vrouw. Bij beschikking van 19 april 2013 is zij alleen belast met het gezag over de kinderen. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank het verzoek van de man om te bepalen dat de vrouw aan hem een bijdrage in de kosten voor zijn levensonderhoud zal betalen, afgewezen. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat het door de rechtbank omschreven gedrag van de man een zo kwetsende bejegening van de vrouw oplevert dat van de vrouw betaling aan de man van een bijdrage in de kosten van diens levensonderhoud niet kan worden gevegd. De man is van de deze beschikking in hoger beroep gekomen. Het hof stelt voorop dat bij de beantwoording voor de vraag of, en zo ja, tot welk bedrag, een uitkering tot levensonderhoud dient te worden vastgesteld, rekening gehouden moet worden met alle omstandigheden van het geval. Hieronder zijn ook te verstaan niet-financiële factoren, zoals gedragingen van de man. Daarbij geldt als criterium of er voldoende feiten en omstandigheden zijn, die maken dat van de vrouw in redelijkheid niet of niet ten volle kan worden gevegd in het levensonderhoud van de man te voorzien. De lotsverbondenheid die is ontstaan door het huwelijk en daarna nog doorwerkt is een van de voornaamste gronden voor de alimentatieplicht. Niet het wangedrag op zichzelf, maar het bij dergelijk gedrag vorderen van steun kan in dat geval een zo kwetsende bejegening van de aangesprokene opleveren dat van deze laatste betaling van onderhoud niet of niet ten volle kan worden gevegd. Gebleken is dat door de man de afgelopen jaren maar liefst vijftien gerechtelijke procedures zijn geëntameerd. Hierdoor heeft de man een disproportioneel hoge investering, zowel financieel als in tijd van de vrouw gevraagd. Daarnaast heeft de man vele goederen van de vrouw, op het moment dat hij deze onder zich had, beschadigd. Voorts is gebleken dat de man de hulpverlening voor de kinderen heeft gefrustreerd, waarbij hij zowel de vrouw als de kinderen onder druk heeft gezet. De kinderen werden voorts door toedoen van de man de toegang tot de school ontzegd, omdat het schoolpersoneel zich onveilig voelde door gedragingen van de man. Een andere omstandigheid is, dat de man wegens stalking is veroordeeld. De vrouw is door de stalking in een sociaal isolement geraakt. Voorts heeft de

man de werkgever van de vrouw een anonieme brief gestuurd met gedetailleerde informatie over privé en werk, met welk gedrag de man naar het oordeel van het hof welbewust het risico heeft gelopen dat het inkomen van de vrouw in gevaar zou komen. Bovengenoemde omstandigheden en grensoverschrijdend gedrag leveren naar het oordeel van het hof het een zo kwetsende bejegening van de vrouw op, dat van haar betaling van een bijdrage in de kosten van zijn levensonderhoud niet kan worden gevegd. Reeds op die grond wijst het hof het verzoek van de man tot bepalen van een bijdrage in de kosten van zijn levensonderhoud af, nog daargelaten of de vrouw de draagkracht heeft om enige bijdrage te leveren. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-04-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:2658

Zaaknummer: 200.132.253

RECHTSPRAAK

Nieuwe richtlijn kinderalimentatie. Het hof acht het in verband met negatieve draagkracht vanwege aflossing schulden onaanvaardbaar om de man enige verhaalsbijdrage op te leggen.

De man en de vrouw zijn met elkaar gehuwd geweest. Bij de echtscheidingsbeschikking van 2 juni 2010 is bepaald dat de regeling in het echtscheidingsconvenant, waarbij is vastgelegd dat de man niet gehouden is partneralimentatie aan de vrouw te voldoen en voorts is vastgelegd dat de man geen draagkracht heeft om kinderalimentatie te betalen, deel uitmaakt van de echtscheidingsbeschikking. Aan de vrouw wordt sinds 1 augustus 2009 bijstand verleend naar de norm van een alleenstaande ouder. Bij verhaalsbeschikking van 22 maart 2013 heeft de gemeente de verhaalsbijdrage die de man aan de gemeente moet betalen vastgesteld op € 273,91 per maand met ingang van 1 april 2013. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank op verzoek van de gemeente bepaald dat de man in zijn hoedanigheid van onderhoudsplichtige jegens de vrouw en het kind met ingang van 1 april 2013 € 273,91 per maand aan de gemeente zal voldoen. De man is in hoger beroep gekomen van de beschikking van de rechtbank. De gemeente heeft in hoger beroep haar inleidend verzoek gewijzigd in die zin dat de verhaalsbijdrage op minimaal € 63,38 per maand wordt vastgesteld. De man voert in hoger beroep aan dat de behoefte van het kind ten tijde van het uiteengaan is vastgesteld op € 175 per maand. De behoefte dient thans te worden geïndexeerd en te worden verminderd met het kindgebonden budget dat de vrouw ontvangt. Mede omdat de gemeente aangeeft dat zij hiermee akkoord gaat, volgt het hof de man in deze berekenmethode, waarmee het hof het aandeel van de man op € 98 per maand becijfert. Vervolgens stelt het hof de draagkracht van de man vast volgens de nieuwe richtlijnen, nu de ingangdatum na 1 april 2013 ligt. Het netto besteedbaar inkomen van de man ligt boven de € 1.500 per maand, zodat het hof in beginsel de formule $70\% [NBI - (0,3 NBI + € 860)]$ hanteert. Het hof overweegt voorts dat vaststaat dat de man nog aflossingen betaalt ten bedrage van € 368 per maand in verband met een flexibel krediet en in verband met een tijdens het huwelijk ontstane schuld bij Neckermann (€ 92 per maand). Het hof houdt rekening met deze aflossingen en bepaalt de draagkracht van de man aan de hand van de formule $70\% [NBI - (0,3 NBI + € 860 + € 368 + € 92)]$. Op basis van deze formule heeft de man een negatieve draagkracht van € 30. Het hof overweegt voorts dat oplegging van de volgens de geldende richtlijnen minimumbijdrage van € 25 per maand

tot een onaanvaardbare situatie zou leiden in die zin dat hij hierdoor niet meer in de noodzakelijke kosten van het bestaan kan voorzien. Het hof volgt de man in zijn stelling dat hiervan in ieder geval sprake is indien de aflossing van zijn schuld aan de Belastingdienst in verband met te veel ontvangen huurtoeslag ten bedrage van € 28 per maand buiten beschouwing wordt gelaten. Gelet hierop is de man, vanwege zijn negatieve draagkracht, niet in staat is om de aflossing uit zijn vrije ruimte te voldoen. Het hof vernietigt de bestreden beschikking en wijst het inleidend verzoek van de gemeente alsnog af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 25-03-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:949

Zaaknummer: 200.130.154/01

RECHTSPRAAK

Kind verblijft in kader van machtiging uithuisplaatsing in Verenigd Koninkrijk. Vrouw wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk in verzoek tot vervallenverklaring aanwijzing. Nederlandse rechter bevoegd.

Uit de inmiddels verbroken relatie van partijen is in 2006 de minderjarige geboren. Partijen oefenen het gezamenlijk gezag uit over de minderjarige. De minderjarige verblijft in het kader van een ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing sedert maart 2012 bij de grootouders en is op 5 april 2013 met hen naar Groot-Brittannië vertrokken. De machtiging tot uithuisplaatsing is laatstelijk verlengd voor de duur van de ondertoezichtstelling tot 7 september 2013. Bureau Jeugdzorg heeft op 9 oktober 2012 een schriftelijke aanwijzing gegeven als bedoeld in artikel 1:263a BW jo. artikel 1:258 BW. Bij beschikking van 27 augustus 2013 heeft de rechtbank zich onbevoegd verklaard ten aanzien van het verzoek van Bureau Jeugdzorg tot verlenging van de ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing. Bij de bestreden beschikking heeft de kinderrechter op verzoek van de moeder de schriftelijke aanwijzing inzake de omgang met de minderjarige vervallen verklaard en daar een omgangsregeling voor in de plaats gesteld alsmede een informatieregeling in die zin dat de grootouders de moeder eenmaal per maand informatie dienen te verschaffen over de situatie van de minderjarige. In hoger beroep dient het hof allereerst, aan de hand van Brussel II-bis, de rechtsmacht van de Nederlandse rechter te beoordelen ter zake van het verzoek van de vrouw. Het hof is van oordeel dat het inleidend verzoek van de vrouw ‘tot vaststelling omgangsregeling en opleggen informatieplicht gedurende ots’ dient te worden gezien in de context van de schriftelijke aanwijzing, die op haar beurt niet los kan worden gezien van de door de Nederlandse kinderrechter getroffen jeugdbeschermingsmaatregel. Het hof is van oordeel dat de gewone verblijfplaats ten tijde van het aanhangig maken van deze zaak moet worden geacht nog in Nederland te zijn gelegen, zodat aan de Nederlandse rechter rechtsmacht toekomt. De kinderrechter was derhalve bevoegd van het verzoek van de vrouw kennis te nemen. Nu de Nederlandse rechter rechtsmacht toekomt is het Nederlandse recht van toepassing op het onderhavige geschil. Het hof overweegt voorts, met verwijzing naar artikel 1:259 BW, dat de termijn voor het indienen van een verzoek door de met het gezag

belaste ouder tot vervallenverklaring van een aanwijzing aanvangt met ingang van de dag na die waarop de beslissing is toegezonden of uitgereikt, tenzij het verzoek na afloop van de termijn is ingediend en indien de verzoeker redelijkerwijs niet geoordeeld kan worden in verzuim te zijn geweest. Het hof is van oordeel dat de man ontvankelijk is in zijn hoger beroep. Bij de beslissing op een verzoek tot vervallenverklaring van een schriftelijke aanwijzing zoals bedoeld in artikel 1:263a BW is de kinderrechter op grond van het tweede lid van die bepaling bevoegd om in het belang van het kind een andere omgangsregeling vast te stellen. De bestreden beschikking dient naar het oordeel van het hof te gelden als een beschikking ingevolge artikel 1:263a lid 2 BW. Op grond van artikel 807 aanhef sub a Rv is hoger beroep van een dergelijke beslissing toegelaten. De man voert in hoger beroep aan dat de vrouw ten onrechte is ontvangen in haar inleidend verzoek. Haar verzoekschrift is te laat ingediend en zij heeft geen bijzondere omstandigheden aangevoerd op grond waarvan niet-ontvankelijkheid achterwege zou blijven. De vrouw heeft aangevoerd dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad het verzoek tijdig in te dienen. Het hof overweegt dat de vrouw op 9 oktober 2012 de schriftelijke aanwijzing heeft gehad en het verzoekschrift pas op 20 februari 2013 is ingediend. Het hof is van oordeel dat het voor de vrouw voldoende duidelijk kon en had moeten zijn dat de aanwijzing mede betrekking had op de verdere invulling van de omgangsregeling. Naar het oordeel van het hof heeft de vrouw niet aannemelijk gemaakt dat de termijnoverschrijding verschoonbaar was. Een situatie als bedoeld in artikel 1:259 lid 4 BW doet zich dan ook niet voor. Dat de desbetreffende aanwijzing kort voor het eerste omgangsmoment op 15 oktober 2012 is afgegeven maakt dit niet anders, temeer nu een verzoek tot vervallenverklaring van een schriftelijke aanwijzing in beginsel geen schorsende kracht heeft. Het hof vernietigt in verband hiermee de bestreden beschikking en verklaart de vrouw niet-ontvankelijk in haar inleidend verzoek.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:4206

Zaaknummer: 200.125.944/01

Wetsartikelen: 1:263a BW, 1:258 BW en 1:259 BW